

Tam v podloubí je malý krám
jak z předválečných dob.
Nejen já ho dobře znám,
vždyť každý z nás je trochu snob.

Pan vedoucí hned cvrliká
jak kanár, když ma zob,
příručí sklad odmyká;
neví, že ten krámek je můj hrob.

On hmoždířů má arzenal
a svícňů na tucty.
Přichozí, když vejde dál,
tak nevybírá bez úcty.

Tam stříbra jas, tu cínu sed,
tam sklo a tady med'.
Vlevo hled' a vpravo hled'
Teď sed'!

To je sofa původem ze Schonbrunnu
a proto: Ať žije náš císař pán a král!
To je strojek, který hraje za korunu
píseň "U kaňonu stál a pořád lado-, ladoval..."

Tak chodím dál, on nabízí
a za chvíli má zlost;
je na mě jak na cizí,
jak pes, když přišel o svou kost.

Ja nevím, jak mu říci mám,
že nemám peněz dost
a do krámků že chodívám
jen pro radost.

Snad pochopil, jen rukou máv'
a zase cvrlikal.
Pyšně šel, tak jako páv,
a do kontoaru mě vzal.

Tam prastarý stál gramofon,
on desku na něj dal.
Hrdý byl na každý tón,
když hrál:

"Pod oknem se někdo schová,
bude šeptat jen dvě slova:
Dnes naposled."

Tak tahle deska je pro vás starožitnost,
pane vedoucí? A víte, kdo to zpíval?
Já, já. Ta deska se jmenuje "Dnes naposled"
a já jsem tady taky dnes naposled. Taková
impertinence. Jakže se jmenujete?
Růžička? No tak tohleto jméno si zapamatuju,
pane Růžička ...